

arbetarmakt

NR 3 2009 Pris: 15 kronor (stödpris 20 kr)

Arbetarmakt, svensk sektion av Förbundet för Femte Internationalen

Kampen mot borgarnas regering:

VI BEHÖVER ETT ANTI-KAPITALISTISKT PARTI!

I TIDNINGEN:

- **Kapitalismens kris - långt ifrån över**
- **Lärdomar av arbetarnas kamp på Lagena**
- **Vestas: Arbetarnas kamp för jobb och klimat**
- **Polisvåldet och vår rätt till självförsvar**
- **Militärkupp i Honduras**
- **För en oberoende arbetarkamp i Iran**
- **Fortsatt förtryck i Afghanistan**

**Förbundet för
Femte Internationalen**

KLASSKAMP - PERSPEKTIV**Kampen mot borgarnas regering:**

Vi behöver ett antikapitalistiskt parti!

Den ekonomiska och politiska kris som den globala kapitalismen nu genomgår har en omfattning som saknar motsvarighet under hela tiden efter andra världskriget – trots alla rubriker om snabb återhämtning. Den svenska kapitalismen har ännu inte, med några få undantag, drabbats lika hårt som många andra ekonomier inom EU. Arbetslösheten stiger dock snabbt och delar av tillverkningsindustrin är illa ute. Det återstår dock att se hur djupt krisen kommer att slå mot det svenska kapitalet.

Den svenska politiska krisen är inte heller lika akut som i många andra europeiska länder. De etablerade borgerliga politikerna är inte lika diskrediterade som i Storbritannien eller Italien och oppositionens socialdemokratiska ledare har, tillsammans med sina allierade i v och mp, fortfarande ett relativt stort förtroende bland sina anhängare. Utrymmet för rasistiska och populistiska partier är ännu så länge inte heller lika stort som i exempelvis Danmark och Norge, även om situationen snabbt kan komma att förändras i och med riksdagsvalet 2010.

Långsam nednötning

Däremot lider den svenska arbetarrörelsen av en akut politisk kris. De reformistiska krafter som dominerar arbetarrörelsen har gång på gång visat sin fullständiga ovilja att organisera och mobilisera för kamp mot alla de försämringar och nedskärningar som drivits igenom sedan alliansregeringen övertog regeringsmakten för tre år sedan.

Reinfeldts moderater har hittills lyckats hålla de mer konfrontativa delarna av alliansen under kontroll. Då och då hörs uttalat antifackliga förslag från Maud Olofsson, men den byråkrati som leder arbetarrörelsens organisationer låter sig lugnas av moderata min-

istrar. Regeringen Reinfeldts majoritet – de ”nya moderaterna” – har en annan strategi än det egna lägrehets hetsporrar. Det är en mer långsiktig strategi, men den har samma mål: att tränga tillbaka och försvaga den organiserade arbetarrörelsen.

Reinfeldt inser till skillnad från Olofsson och andra att arbetarrörelsen – och framför allt fackföreningarna – fortfarande är allt för starka för att en direkt konfrontation skulle lyckas utan att regeringen skulle riskera ett allvarligt nederlag. Då är det bättre att långsamt genom förhandlingar och små eftergifter från LO-ledarna nöta ner den svenska arbetarrörelsens potentiella kraft. De fackliga ledarna, även sådana som ibland talar om att fackets uppgift är att ”bekämpa kapitalet”, har visat sig vara extremt lyhörda för det svenska storkapitalets behov sedan den globala finanskrisen inleddes förra året.

De fackliga ledarna lyckades utan några egentliga protester driva igenom uppgörelserna om kortare arbetstid, och därmed sänkt lön, för att rädda en del av storföretagen. Protester uppstod i första hand runt frågan om bonusar till direktörer: När de anställda offerar sig för företaget, ska inte direktörerna också offra sig?

Facklig kamp

Den fackliga kampen under det senaste året har präglats av eftergifter på stora och centrala arbetsplatser som Volvo och LKAB. Mindre utbrott av kamp har förekommit. Arbetarna på Lagena i Stockholm lyckades mobilisera stort och militant stöd för sin kamp mot ett företag som försökte göra sig av med ordinarie personal för att istället använda sig av inhyrd arbetskraft från bemanningsföretag. Sopåkarna i Stockholm lyckades slå tillbaka allvarliga försök att försämra deras arbetsvillkor. Hamnar-

betarförbundet i Göteborg för också sin kamp vidare för ett avtal.

Fler exempel finns – olika syndikalistiska blockader m.m. – och det gemensamma är att det handlar om relativt små grupper av arbetare, hundratals snarare än tusentals, med stark sammanhållning. Den fackliga byråkratins grepp över mindre arbetsplatser är i allmänhet lösare – därmed finns ett större utrymme för organisering underifrån och initiativ från militanta arbetare.

Även om exemplen inte är så många och inte omfattar mer än mindre grupper av arbetare, kan flera viktiga slutsatser dras: det är möjligt att göra motstånd mot försämringar och slå tillbaka arbetsgivarnas offensiva uppträdande. Vi kan också se vilka förutsättningar som krävs för att kampen ska lyckas: a) det måste finnas en grupp arbetare som är beredda att ta initiativet, b) det måste finnas en beredskap att gå utöver den fackliga legalismens ramar – fackstyrelsen vid Lagena avgick exempelvis för att kunna föra kampen vidare, c) kampen måste också föras utanför själva arbetsplatsen genom solidaritetskampanjer, flygblad, demonstrationer, Facebook m.m. Den gamla vanliga fackliga lunken med dess rutiner räcker inte när angreppen från arbetsgivarna är så omfattande.

Kompromisser

Den fackliga byråkratin försöker på olika sätt kontrollera motståndet för att leda in det i ofarliga banor. Deras mål är att uppnå en ny ”historisk kompromiss” som liknar den klassiska från Saltsjöbaden 1939. Det grundläggande problemet för byråkratin är att kapitalet nu inte har samma intresse av en kompromiss. Storindustrins utpräglad svenska karaktär har minskat genom uppköp (Volvo, Saab m.fl.) eller globalisering av

Arbetarmakt nr.3 - 2009**Utges av Arbetarmakt, svensk sektion av Förbundet för Femte Internationalen****Ansvarig utgivare: Gunnar Westin****Plusgiro: 474 02 54 - 0**

tillverkningen (Ericsson, Atlas Copco m.fl.) och den är inte på samma sätt beroende av stabila förhållanden på den inhemska arbetsmarknaden.

Om det svenska kapitalets situation förvärras under den närmaste framtiden, kommer behovet av goda relationer med de fackliga ledarna att minska drastiskt. Fackets ledare kan inte sälja vad som helst till medlemmarna och hamnar i en besvärlig situation om kapitalets krav blir för omfattande.

Perioden fram över kommer att fortsätta att spegla fackledarnas oförmåga att bjuda motstånd. Detta betyder i allmänhet att kampen hålls tillbaka, men motstånd kan flamma upp, motstånd som finner vägar som går förbi arbetarrörelsens nuvarande ledares förmåga att kontrollera och hålla tillbaka kampen. Ett kampuppsving av bredare slag är dock troligare i samband med en senare återhämtning inom ekonomin.

Röd-gröna alliansen

Den parlamentariska oppositionen i form av den röd-gröna alliansen är helt inställd på att vinna riksdagsvalet 2010. Trots ivriga försök från Sahlin och andra s-ledare är det inte lätt för socialdemokratiska väljare att se vad som skiljer s-politiken från Reinfeldts politik. Sahlins ledarskap har visat sig vara en katastrof för partiet och det finns starka krafter inom LO och på andra håll som gärna skulle se att hon byttes ut. Det mest flagranta sveket från s-ledningens sida mot facket är beslutet att rösta för Lissabonfördraget trots uppenbara försämringar av fackliga rättigheter.

Den socialdemokratiska ledningen och dess lojala anhängare i LO-ledningen är beredda att sälja det mesta av den svenska arbetarklassens landvinningar – men bara på ett villkor: att dess egen roll som medlare mellan kapital och arbete lämnas intakt. Det villkoret sätter upp en gräns för vad arbetarrörelsens nuvarande ledning kan gå med på i form av kompromisser. Det kan också tvinga den fackliga byråkratin att mobilisera medlemmarna, men målet förblir i så fall att återställa kompromissen med storkapitalet, inte att bekämpa kapitalet.

Vänsterpartiet

Vänsterpartiet brukar skryta med att en förstärkt roll för partiet innebär att socialdemokratin drivs åt vänster, att den blir mer socialistisk. Men Ohly har egentligen ingenting att visa upp i form av konkreta exempel på eftergifter från Sahlin. Sanningen är istället att Ohly och v-ledningen fullständigt har kapitulerat inför s-ledningens krav. Det är

priset för att kanske få vara med och dela på ministerposterna efter valet nästa år.

Partiet har inte heller längre någon organisatorisk förankring i fackföreningar eller på arbetsplatser. Det som en gång var det stalinistiska kommunistpartiet SKP:s styrka, dess fackklubbar och grundorganisationer på arbetsplatser och i bostadsområden, har ersatts av ett rakt igenom parlamentariskt parti. Den överväldigande majoriteten av medlemmarna representerar partiet i olika parlamentariska församlingar. Det finns ingen vilja kvar att mobilisera till kamp mot nedskärningar och lönesänkningar: All verksamhet ska kanaliseras genom riksdag, landsting

kommer representanter för enstaka lokala fackklubbar som tunnelbaneförarnas. Alliansen fick en flygande start för två år sedan med en demonstration som samlade 5 000, men därefter har verksamheten inte haft samma styrka och energi. Vi i Arbetarmakt har hela tiden varit aktiva i Septemberalliansen och lagt fram förslag som kan föra arbetet framåt. Framför allt har vi argumenterat för att alliansen bör se sig som en samlande kraft för motståndet mot den borgerliga regeringen och inte enbart en facklig samling inför protester. Andra kampanjer och aktiviteter som kämpar på olika frontavsnitt måste föras samman i en rörelse som kan bli en samlingsplats för hela mot-

Arbetarklassen behöver ett nytt parti

och kommun. De frågor där Vänsterpartiet trots allt skiljer sig från sina allianspartners betraktas med lätt överseende av s och mp; partiets något mer radikala utrikespolitik har mycket små förutsättningar att slå igenom.

Septemberalliansen

Det har förekommit en del protester från fackligt håll mot LO-ledningen i samband med passiviteten inför alliansregeringens offensiv mot arbetarrörelsen. Likaså har oppositionella röster höjts mot Lundby Wedins uppträdande i AMF:s styrelse, men det enda varaktigt organiserade och breda uttrycket för missnöjet har varit Septemberalliansen i Stockholm.

Septemberalliansen består av företrädare för större delen av vänstern utanför Vänsterpartiet, med Ung vänster som obeslutsam observatör. Därtill

ståndet mot regeringens kapitalistiska politik.

Arbetarmakt har föreslagit att Septemberalliansen ska ta initiativ till aktionsforum där aktivister från olika former av kamp kan samlas för att gemensamt diskutera fram hur kampen ska kunna breddas och föras framåt. Det finns hundratals, tusentals aktivister i Nätverket mot rasism, Gemensam välfärd, Rädda hyresrätten, lokala kampanjer mot nedskärningar i kommuner och landsting (sjukhus, vårdcentraler m.m.), för att inte tala om fackliga aktivister. De saknar mycket ofta nationellt politiskt fokus för sin kamp. Aktionsforum kan – till att börja med på lokal nivå, men senare på regional och nationell nivå – erbjuda både forum och fokus.

Tyvärn har den svenska vänstern fastnat i en uppdelning av kampen i

KLASSKAMP - PERSPEKTIV

olika frågor med varsin kampanj – ofta också geografiskt begränsade. Det betyder att motståndet mot regeringens politik och undfallenheten i arbetarrörelsens ledning aldrig får något organiserat uttryck på nationell nivå. De dominerande krafterna inom vänstern är också antingen helt emot eller också helt passiva inför uppgiften att bygga en facklig opposition. Mobiliseringar inför – förhoppningsvis – allt större massprotester ses som den enda vägen framåt.

Politiskt alternativ

De politiska frågor som automatiskt ställs i kampen besvaras nästan alltid med rekrytering till den egna politiska sekten, men det finns ingen automatik i mobiliseringar kring aktuella frågor. De aktivister som redan är övertygade om behovet av en organiserad kamp mot kapitalismen – och inte bara mot den ena eller andra delen av regeringens politik – och nödvändigheten att or-

ganisera ett nytt och antikapitalistiskt arbetarparti, måste samlas för att ur protester och mobiliseringar skapa ett politiskt alternativ till både s och v.

Ingen av de existerande vänstergrupperna kan på egen hand skapa ett nytt parti. Huvuddelen av aktivisterna i ett nytt parti måste komma från den kamp som ständigt blossar upp. Det nya antikapitalistiska partiet i Frankrike (NPA) skapades på det sättet. Även om revolutionära socialister har kritik mot det nya partiets program, är den metod som användes i Frankrike föredömlig. Socialistiska Partiets och Rättvisepartiet Socialisternas allians i årets EU-val, det så kallade Arbetarinitiativet, har mycket få likheter med den franska förebilden. En allians mellan två vänstergrupper som båda har en oklar (centristisk) uppfattning om kampen för socialismen, och som på ett byråkratiskt och sekteristiskt sätt utesluter den övriga vänstern, och som "erbjuder" oberoende socialister att anslu-

ta sig, kan inte ersätta den breda och demokratiska process som i Frankrike ledde fram till bildandet av NPA. Den som inte är med i SP eller RS hade heller ingen möjlighet att påverka alliansens program.

Om SP och RS menar allvar med alla hyllningar till franska NPA, borde de ta initiativet till bildandet av lokala grupper med aktivister som är beredda att bygga ett antikapitalistiskt parti. Det måste också gå hand i hand med diskussioner om hur det idag splittrade motståndet mot den borgerliga regeringen ska kunna samordnas. Det arbetet kan inledas redan nu inför Septemberalliansens demonstration i samband med riksdagens öppnande den 15 september. Arbetarmakt arbetar för sin del för att aktivister från andra avsnitt i klasskampen ska ansluta sig till demonstrationen 15 september. Det är ett första steg i den riktning som motståndet måste slå in på för att bli framgångsrikt.

POM

Ockupationen av Vestas:

Arbetare i kamp för jobb och klimat

Faran med den globala uppvärmningen är så överhängande och så uppmärksammas att få regeringar har råd att inte göra något, om än bara i ord. Den brittiska regeringen exempelvis har sagt att det måste skapas 400 000 nya gröna jobb. Regeringen fick tillfälle att visa att de kan leva upp till båda dessa utfästelser när företaget Vestas beslutade att lägga ner sin fabrik på Isle of Wright – Storbritanniens enda fabrik för turbiner till vindkraftverk.

Att låta 600 gröna jobb försvinna är en ganska dålig början på att skapa 400 000 nya var en vanlig och mycket rimlig kommentar. Labour-regeringen, som sedan länge har gjort sig av med alla rester av socialism, visade dock med all önskvärd tydlighet att de inte handgripligen tänkte skaffa fram jobben, utan tänkte sig att "marknaden" skulle ordna den saken.

Arbetarna på Vestas hade en annan syn på saken: Om regeringen kan pumpa in miljard efter miljard för att rädda bankerna, varför inte satsa en bråkdel av den summan på att rädda över 600 jobb, tillverkningen av välbehövliga vindkraftverk samt försvara lokalsamhället på Isle of Wright som drabbas hårt av att fabriken läggs ner? En del

av arbetarna var dessutom beredda att gå längre än att bara be – 30 arbetare ockuperade fabriken och försvarade sig tappert när kravallsnutar försökte att avhysa dem. De barrikaderade kämparna fick stöd av resten av arbetarna, av lokalbefolkningen, av brittiska transportarbetarfacket RMT, samt av breda lager som bryr sig om jobben och miljön. Visserligen kunde de inte hålla ut i längden, men de 18 dagarna av ockupation var ett stort steg framåt. Ockupationen är slut, men kampen fortsätter!

Kräv nationalisering utan kompensation!

Kravet på att nationalisera fabriken är självklart. Så länge som staten betalar kompensation kan det stödjas även av reformister och en del liberaler. Revolutionärer, som inte ser de rikas egendomar som något heligt, vill dock gå längre. Vestas, vars vinst bara under första kvartalet 2009 var närmare en halv miljard, bryr sig uppenbarligen varken om arbetarna eller om miljön. Deras vinstintresse kommer i direkt konflikt med alla andras intressen. Företagets giriga chefer förtjänar inte en krona i ersättning, och ska enbart vara tacksamma om de inte personligen åtalas.

Alla arbetare måste kräva av sina fackliga organisationer: stöd arbetarnas kamp! Kräv nationalisering utan kompensation! Satsa pengarna – som lämpligen kan drygas ut med en rejäl straffskatt på andra företag som har åsidosatt miljön för sina snäva vinstintressen – på att kraftigt utöka produktionen av vindkraftverk! Låt inte heller de nationaliserade fabriken, och de nya som borde byggas, styras av en ledning som uppför sig som om de vore kapitalister. Kräv att arbetarna underifrån ska få del i företagets skötsel – kräv nationalisering under arbetarkontroll!

Vestasarbetarnas kamp är ett föredöme för oss alla, men så länge arbetarna på varje enskild fabrik tvingas föra kampen ensamma ligger alla fördelarna hos ägarna. Om hela arbetarrörelsen hade mobiliserats till att organisera matleveranser och att stödja försvaret av ockupationen, till blockader och en generalstrejk kunde utgången ha blivit en helt annan. Då kunde varje angrepp på arbetare förvandlas från en ren försvarsstrid till en offensiv kamp för att försvara våra intressen. Åter är det arbetarrörelsens reformistiska ledning som hindrar oss att effektivt försvara oss.

Jens-Hugo Nyberg

KAMP MOT REPRESSION

Efter nya angrepp på ungdomar, asylaktivister och arbetare:

Polisvåldet och vår rätt till självförsvar

Under slutet av sommaren har flera händelser åter belyst polisens roll i samhället.

- I Österrike visades faran av enskilda snutar med skjutvapen när den 14-årige Florian, som tillsammans med en vän ertappades med ett inbrott i en butik, dödades med ett skott i ryggen.

- I Köpenhamn visades i mitten av augusti polisens uppenbara repressiva funktion. En grupp irakiska flyktingar (kom ihåg att danska trupper deltog i den blodiga invasionen av Irak 2003!) hade tagit sin tillflykt till en kyrka. Polisen lät sig inte hindras av detta, utan stormade kyrkan för att kunna kasta ut de oönskade utlänningarna ur landet. En grupp antirasistiska aktivister, som bestred den danska statens rätt att kasta ut flyktingar vars elände den varit med att skapa, satte sig i vägen för fångtransporten med irakierna för att med fredliga medel stoppa utvisningen. Den danska snuten ville dock varken veta av försvar av flyktingar eller fredliga medel. De kravallutrustade snutarna kom istället med dragna batonger och misshandlade brutalt de ungdomar som satt på vägen och försökte stoppa utvisningarna.

Polisen mot arbetarna

En tydlig trend från de senaste åren är att polisen allt oftare har satts in i arbetsmarknadskonflikter – det vill säga mot arbetarna! – efter att under lång tid ha haft som princip att försöka avstå från sådant. Framför allt har SAC:s blockader angräps av snutar med pepparsprej, men nu i somras ingrep konstaplarna även mot de strejkande Lagena-arbetarnas blockad. Detta är en tydlig varning om vad som kan komma i framtida klasstrider.

I exempelvis Storbritannien finns en mer utvecklad tradition av polisvåld mot arbetarklassen. Borgarnas guru

Margaret Thatcher satte exempelvis upp en speciell militant polisstyrka som våldsamt attackerade de strejkande arbetarna under den stora gruvstrejken 1984–85. Nu i somras sattes snutarna in mot arbetarna vid företaget Vestas som ockuperade sin nedläggningshotade fabrik.

Vår rätt till självförsvar

Reformister och legalister vill åstadkomma förändringar genom små reformer inom lagens gränser. En naturlig slutsats av detta är att alltid följa lagarna,

mer från snuten. När danska staten vill kasta ut flyktingar är det därför helt rätt att försvara dessa, och om vi då blir anfallna av snuten har vi rätt att försvara oss – även med mer handgripliga medel än passivt motstånd.

När polisen sätts in mot strejkande arbetare är de inte där för att försvara ”den allmänna ordningen” eller ”vanliga människor”. De försvarar kapitalisternas egendom. När snuten således direkt ingriper i klasskampen har vi rätt att försvara oss, som de brittiska gruvarbetarna gjorde på 1980-talet, eller som arbetarna vid Vestas gjorde i somras.

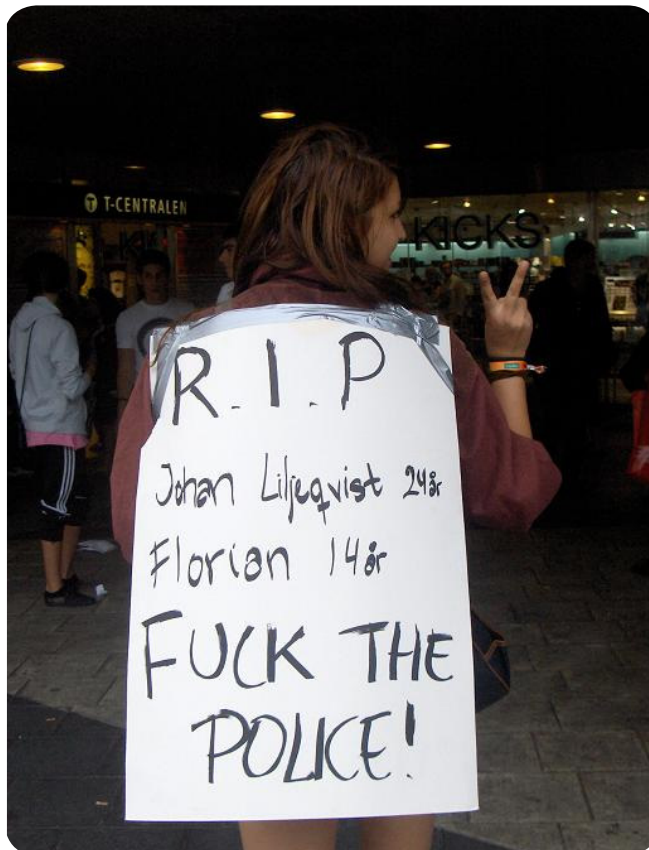
Lär av Sydkorea!

Ett land som har en omfattande erfarenhet av polisangrepp mot arbetarna, och därför erfarenhet av militant självförsvar, är Sydkorea. I juni försvarade arbetarna på Ssangyongs bilfabrik sina jobb genom att ockupera anläggningen. I över en månad försvarade 600–1000 arbetare fabriken, tills den stormades av kravallsnutar i juli, varpå arbetarna tvingades upp på taket. Där ansattes de av nya stormningsförsök från snuten, attacker från företagets inhyrda hejdukar samt tårgasangrepp från helikopter.

Arbetarna försvarade sig tappert med rejäla slangbellor som slungade iväg lämpliga projektiler man kan finna på en bilfabrik. De hade ett massivt stöd inom arbetarklassen, och facket pressades till att agera. Dock begränsade fackledningen sig till att utlysa en dags generalstrejk. Utan mer påtaglig hjälp tvingades de kämpande arbetarna att

ge sig efter 77 dagars militant kamp. Bilarbetarna segrade inte den här gången, men deras beslutsamma kamp kan tjäna som ett föredöme för oss alla. Det sägs ibland med all rätt att svenska arbetare måste lära sig franska metoder. Men om inte det heller skulle räcka får vi ta till sydkoreanska.

Jens-Hugo Nyberg

och aldrig trotsa polisen. Det finns dock ett litet problem med detta perspektiv: Vi kommer aldrig att i grunden förändra någonting på det sättet, precis som arbetarklassen och de förtryckta aldrig har kunnat försvara sina intressen enbart genom att lyda. Revolutionärer inser därför att vi har rätt att försvara oss från attacker, även när dessa kom-

Kapitalismens kris: Långt ifrån över

I förra numret av Arbetarmakt redogjorde vi för djupet av produktionsnedgången för den svenska kapitalismen, vars ras under fjärde kvartalet förra året bara slogs av USA och Japan. Vi slog också fast att krisen kommer att fortsätta under 2009 och förmodligen även under nästa år.

De senaste veckorna har en ny optimism kunnat skönjas på ekonomisidorna i borgerliga tidningar. Svenske riksbankschefen Svante Öberg konstaterade tisdagen den 18 augusti att "det värsta är över när det gäller finanskrisen". Men han konstaterade samtidigt att "återhämtningen blir utdragen" och nämner bankernas ovilja att låna ut pengar och behovet för de amerikanska hushållen sparar mera pengar som viktiga faktorer. En annan fråga som nämnts, och som IMF pekar på i sin dystra analys över den svenska ekonomins framtid, är det svenska bankkapitalets exponering mot de baltiska bakerna. Många menar att krisen i baltländerna kommer att ge kraftiga återverkningar i Europa framöver. Här riskerar svenska banker, med SEB och Swedbank i spetsen, att fortsätta förlora ytterligare miljarder i uteblivna intäkter.

Någon substans i ny optimism?

När borgerliga ekonomiskribenter gör en stor sak av att andra kvartalet visade på "nolltillväxt" ska det dessutom ses över tid. De senaste tre kvartalen, från oktober till juni, har visat ett produktionsfall på -4,9, -6,5 och -6,2 procent. Det andra kvartalets "nolltillväxt" är det bara i jämförelse med det föregående kvartalet. Tre så dåliga kvartal i rad har dock inte setts i den svenska ekonomin sedan andra världskriget, och efterverkningarna lär bli utdragna.

Växande massarbetslöshet

Arbetare har helt enkelt lite skäl att glädjas över den senaste vågen av optimism. I skrivandets stund har den öppna arbetslösheten nått 9,1 procent, vilket är en ökning med 2,3 procent motsvarande samma period förra året. I öppen arbetslöshet befinner sig för närvarande 454 000, vilket är 99 000 fler än i augusti förra året (enligt SCB). Räknan man in alla deltidsarbetslösa och sjukskrivna blir siffrorna så klart högre. Inom tillverkningsindustrin har antalet jobb minskat med 79 000 under det senaste året. I synnerhet arbetarrandomar får betala krisen – ungdom-

sarbetslösheten närmar sig 30 procent.

Exportkapitalet har gynnats

Den eventuella återhämtningen som de borgerliga ekonomerna förutspår ska dessutom ses i ljuset av den omfattande jobbslakten: när kapitalisterna skurit ned på löneutgifterna och när lagren tömts och nu måste fyllas ger det så klart plus i kassan. Kortsiktiga vinstökningar genom omfattande neddragningar, och den mycket låga bankräntan (som efter Riksbankens sänkning i somras ligger på 0,25 procent) bidrar inte så förvånande till en viss respekt för kapitalet. Det sjunkande värdet på den svenska kronan har också underlättat för exportföretagen, vilket vi också förutspådde i förra numret. Företag som SKF har kunnat tjäna 500 miljoner kronor på kronfallet under det första halvåret, vilket motsvarar 40 procent av bolagets hela halvårsvinst. Atlas Copco och Boliden har på samma sätt kunnat öka sina vinster med omkring 20 procent.

Skör återhämtning

I det långa loppet är dock den svenska kapitalismen, med en stor del exportriktad produktion, för sitt välbefinnande beroende av situationen i den globala ekonomin, och inte minst av hälsotillståndet för den amerikanska marknaden. Den återhämtning som nu kan skönjas är långt ifrån någon stabil sådan. Tvärtom är det troligaste att det blir en mycket utdragen historia. Situationen för den amerikanska ekonomin, som fortfarande utgör den globala kapitalismens huvudmotor, ser inte ljus ut. Skuldberget för den amerikanska staten, på offantliga 12,8 biljoner (tusen miljarder) dollar motsvarar numera nästan hela USA:s brutonationalprodukt. Med en växande massarbetslöshet i USA finns det lite som talar för att amerikanska konsu-

menter plötsligt ska få ökad köpstyrka, i synnerhet som den offentliga servicen bantas. Obamas senaste tal om att det värsta är över ska alltså tas med viss skepsis. De miljarder som pumpats in i bankerna har skapat ett hål i skattkistorna som måste fyllas.

Inbyggda problem

Det är givetvis svårt att sja om ekonomins utveckling. Men några avgörande saker talar för att den globala kapitalismen, i och med den kris som började som en kreditkris under slutet av 2007, inträtt i en ny period där kriserna kommer att bli allvarligare och mer utdragna, och uppgångarna svalare och kortvarigare än tidigare. Den i ett historiskt längre perspektiv minskade benägenheten till industriella investeringar, och de samtidigt minskande profitkvoterna, vittnar om den strukturella överackumulation av kapital som byggts in i världsekonomin centrum. I G7-länderna låg de genomsnittliga profitkvoterna under 1950- och 60-talet på 26,2 procent, för att mellan 1973 – 1993 sjunka till 15,7 procent. De omfattande angreppen på arbetarklassens levnadsstandard (Thatchers och Reagans arbetarfientliga politik på 80-talet kan nämnas), liksom avregleringarna av finansmarknaderna som följde på 90-talet, samt den växande exporten av kapital efter murens fall, har bara kunnat fördröja den fortsatta utvecklingen mot minskade vinster.

Alla de åtgärder som syftat till att säkerställa fortsatt växande vinster (avregleringar, kapitalexport, räntesänkningar osv) har dessutom bidragit till att skapa ett berg av förväntningar på framtida vinster – vinster som nu i hög utsträckning (i synnerhet för drabbade marknader som bostadsmarknaden) visar sig vara skulder som inte kan betalas tillbaka. Förutsättningarna för fortsatt vinstexpansion genom fortsatta räntesänkningar och avregleringar har grusats i och med ökande råvarupriser och därmed växande risk för inflation. När bubblorna till slut brutit har det varit en indikator på att utvecklingen i den verkliga ekonomin inte varit i fas med de fortsatt växande vinsterna på

"I THOUGHT WE WERE JUST BUYING A HOUSE!"

senare tid – triggade av de förhoppningar på snabb avkastning som fått kapitalet att i allt snabbare tempo söka sig till de för tillfället mest lukrativa investeringarna.

Ny period med värre kriser

Vad krisen syftar till är att skriva ned värdet på kapital så att det överensstämmer med produktionens verkliga värden. Bara när bankerna kan lita på att utlånade pengar betalas tillbaka med ränta, vilket förutsätter att investeringar omsätts i realiserad vinst, kommer finanskrisens dagar att vara räknade. Bara när företagen kan locka till sig kapital på basis av verklig expansion i produktionen kommer förutsättningarna för ett mer omfattande uppsving att skapas. Framför oss ligger dock, av allt att döma, en period präglad av ekonomisk kris och depression. Staternas skulder, som växt enormt i och med stödpaketet till bankerna och statsbankernas räntesänkningar, kommer att förvärra situationen för de arbetande massorna. Angreppen på arbetarklassen ställning i global skala kommer att intensifieras. Motsättningarna mellan de imperialistiska stormakterna kommer sannolikt att öka i takt med att den nationella borgarklassen i respektive land, utöver att tvinga arbetare att betala för krisen, försöker vältra över kostnaderna för krisen på grannländerna.

I Sverige beräknas arbetslösheten

fortsätta att växa under innevarande och kommande år. Upp emot 12 procent av arbetskraften, omkring 650 000, kan komma att vara arbetslösa mot slutet av 2010. Offentlig sektor står på tur. 225 kommuner har nu meddelat att de kommer att gå med underskott i år. De 7 miljarder som av Anders Borg och Fredrik Reinfeldt utlovats till kommuner och landsting för nästa år kommer bara att mildra effekterna i viss utsträckning.

Gör motstånd!

Det finns ingen anledning att förhålla sig passiv inför denna utveckling. Vi måste tvinga kapitalisterna att själva betala för sin kris. Varje jobb måste försvaras, och mot nedskärningarna i produktionen och i offentlig sektor måste arbetarrörelsen mobilisera för ett program för offentliga meningsfulla arbeten – finansierat genom beskattning av de rika. Ett sådant program kan bara uppnås genom kamp underifrån, en kamp som också måste utmynna i ersättandet av den nuvarande fackliga ledningen med kämpande representanter för arbetarklassen. Bara en revolutionär kommunistisk politik kan leda till ett verkligt försvar mot kapitalismens kris, och samtidigt sammanföra kampen mot krisens effekter med kampen för att störta orsaken till den – det kapitalistiska systemet med produktion för profit.

Gunnar Westin

INTERNATIONELLT

Militärkupp i Honduras

USA:s roll vittnar om acceptans för kuppmaakarna

Efter Sovjetunionens och Östblockets sammanbrott har vi om och om igen fått höra att världen går mot mer demokrati, frihet och välstånd. Många inser att något helt annat hände åtminstone under president Bush, men optimismen fick nytt liv i och med Obamas tillträde. Nu skulle väl ändå USA lägga övergreppen och "misstagen" åt sidan och verkligen gynna alla världens människor? Förtyvlat försöker de intala oss att detta är vad som händer i Afghanistan. Ett nytt test kom när Honduras militär avsatte den folkvalde presidenten Zelaya. Under tidigare år har ju USA:s regeringar stött otaliga militärdiktaturer i Latinamerika, och kontrasten verkade mycket tydlig när utrikesminister Clinton tog avstånd från kuppen.

USA:s försvar av demokratin

Nu var dock inte skillnaden så himmelsvid som den till en början kunde synas. USA tog offentligt avstånd från kuppen, men det stod snart klart att de inte hade för avsikt att följa upp det med att kräva att kuppen omintetgjordes och den lagliga presidenten återinsattes – ännu mindre att sätta någon kraft bakom det kravet. Även om man bortser från USA:s militära och politiska styrka så är Honduras mycket ekonomiskt beroende av landet.

Det skulle med största sannolikhet

räcka med att USA hotade med kraftfulla ekonomiska sanktioner för att Honduras militär skulle backa och låta Zelaya återvända. Om målet, som den stora liberala hejklacken intalar sig, just vore att främja demokrati och frihet skulle det förstås inte vara något som hindrade att de faktiskt kraftfullt krävde att den demokratiskt valde presidenten skulle återinsättas.

Men naturligtvis har inte Obama förvandlat USA till en global välgörare. USA fortsätter att vara världens mäktigaste kapitalistiska land, med militära, politiska och ekonomiska intressen att försvara. Dessa intressen hotas när ledare som Zelaya svänger åt vänster, och bygger sin ställning på att mobilisera de fattiga massorna för sina egna intressen – om än bara delvis.

Genom att undergräva den rika honduranska elitens intressen utgör Zelaya ytterligare ett hot mot stabiliteten och USA:s ställning i regionen. Det är därför Clinton inte kräver att presidenten ska återinsättas och fortsätta där han var före kuppen, utan verkar för en kompromiss – mellan den folkvalde och militären som avsatte honom! – som bygger på att Zelaya ska få återvända om han avstår från de radikalare delarna av sin dagordning.

Med andra ord: utrikesminister Clinton ger militären – till stor del utbilad av USA, och ordentligt blodsbesud-

lad efter utrensningarna på 1980-talet – grönt ljus för att använda våld i syfte att försvara de rikas klassintressen: bara det sker på ett lite snyggare sätt än under tidigare årtionden. Naturligtvis finns det inget att förvåna sig över för någon med minsta marxistiska skolning. Det är möjligt att Obama startar något krig mindre än Bush skulle ha gjort, men USA-imperialismen förblir USA-imperialismen, oavsett vem det amerikanska folket röstar på.

Vägen framåt för Honduras

Hur ska då Honduras arbetare ställa sig? Naturligtvis måste den reaktionära militärledningens rätt att påverka politiken helt avvisas. Detta innebär att Zelaya tillåts återvända. De får dock inte ha några illusioner om att det räcker med presidentens återinsättande. Militären har åter visat vilket dödligt hot den är mot arbetarnas och böndernas intressen. Alla officerare som stödde och deltog i kuppen måste ovillkorligen avskedas, och i lämpliga fall åtalas. Soldaterna måste organisera sig underifrån i kommittéer för att avskeda alla reaktionära och kriminella befälhavare. Valda representanter för arbetarna och soldaterna måste bevaka kvarvarande officerare, inklusive den högsta militärledningen, för att hindra dessa att åter sätta in militären mot folket. Samtidigt måste arbetarklassen organisera sin egen väpnade försvarsstyrka för att skydda sig mot liknande hot i framtiden.

En viktig del i kampen mot kuppmaakarna och deras rika uppdragsgivare är att organisera en generalstrejk. För att slutligen undanröja faran för att den honduranska eliten åter ska slå ner de fattigas strävanden är det i förlängningen nödvändigt att beröva dem deras maktbas – deras storgods, fabriker och deras feta bankkonton. Även om det just nu finns ett utrymme för samarbete även med demokrater som inte är socialister måste målet vara att arbetarklassen och de fattiga bönderna ska ta över samhällsmakten, och radikalt omfördela de rikedomar vars uppdelning är ett direkt arv från kolonialism och förtryck. Zelaya kommer knappast att gå hela den vägen. En nyckeluppgift är därför att bygga ett ledarskap som verkligen försvarar arbetarklassens intressen.

Massprotester mot militärkuppen i Honduras

Jens-Hugo Nyberg

Afghanistan: Fortsatt förtryck av massorna

Den verkliga innebörden av det svenska stödet till USA:s ockupation

Under 2009 kommer Sveriges krig i Afghanistan att kosta 1,1 miljarder. Investeringar i amerikanska transportflygplan kommer att kosta ytterligare runt 10 miljarder under de kommande åren. Antalet svenska soldater, som nu uppgår till runt 500, kommer att öka till 1000 och kostnaderna kommer säkerligen att mer än fördubblas. Samtidigt är underskottet i budgeten för kommuner och landsting hela 6,2 miljarder. Kriget kommer alltså att betalas av arbetarklassen genom ytterligare försämringar i den redan så nedskurna skolan, vården och omsorgen. Vad är orsaken till allt detta? Enligt försvarsministern Sten Tolgfors, folkpartistiska krigshetsare och diverse ledarskribenter på högertidningar är målet med kriget att skapa säkerhet för den afghanska befolkningen, att upprätthålla mänskliga rättigheter och trygga de afghanska kvinnornas jämställdhet. Det räcker att man tar en närmare titt på läget i Afghanistan för att inse hur slående dessa lögner är.

I valet i Afghanistan, som de utländska ockupationsmakterna, finansierade, planerade och upprätthöll med väpnade styrkor, var alla kandidater anhängare av en fortsatt ockupation – alla andra förbjöds helt enkelt att medverka. Kommissionen som granskade valet och avgjorde vem som skulle få vara med var till sista man handplockad av den sittande presidenten Hamid Karzai. Trots det var han tvungen att tillgripa en valfusk av sällan skådad grad. Opiomodlingar som nu frodas igenom hela Afghanistan förser inte Talibanerna med pengar utan tvärtom de krigsherrar som nu sitter i den regering som försvaras av svenska soldater, visar Los Angeles Times från 12 augusti. Säkerheten för den afghanska befolkningen hotas först och främst av flygbombningar och storoffensiver som ständigt genomförs av ockupationen. Med jämna mellanrum kommer nyheterna ut om hur NATO-flyget har jämnat den eller den byn med marken. Senast dödades fler än 120 afghaner, däribland 60 kvinnor och många barn, när 3 byar i Bala Baluk bombades av USA:s bombplan.

Kvinnornas situation illustreras till en del av nya lagar, utarbetade av Karzais regering, som bland annat tvingar dem att ha sex med sina män samt att utföra ett visst antal timmar hemarbete varje dag. Den polis som kommer att upprätthålla dessa lagar tränas aktivt av svenska soldater. Det bistånd som USA och EU skryter om utan uppehåll tycks inte ha nått de vanliga afghanerna. Det gick åt att betala löner och lyxiga hotellrum åt ockupationens byråkrater och andra anställda (Independent News and Media, 1 maj). En sådan genomsnittlig byråkrat har en lön på 250 000 \$ per år medan 42% av afghanerna lever på under 1\$ per dag. Ockupationen har återinfört krigsherrar, opiumodlingar, den korruperade polisen och krönt det hela med Hamid Karzai. Talibanrörelsen är bara ett svar från den afghanska befolkningen på dessa vidriga övergrepp.

Ett fåtal talibaner, otränade och illa beväpnade, strider framgångsrikt mot hundra tusen av de bäst tränade och utrustade soldater i världen, mot ytterligare sjuttiotusen legosoldater och dessutom mot lika många av Karzais polismän och soldater. Hur kan det vara möjligt? Det är möjligt bara genom att en stor del av de afghanska bönderna

stödjer talibanernas kamp och ser den som den ända utvägen att göra sig av med ockupationen, krigsherrar och Hamid Karzai. Det finns dock ingen orsak att försköna eller idealisera Talibanrörelsen. Att ge den politisk stöd vore att helt underordna sig böndernas kortsiktiga intressen, patriarkala tradition och religiösa stämningar, vilket är inget sätt kan tjäna arbetarklassen.

För världens arbetarklass är en kapitalism som har underkuvat ännu ett folk inget bra. En kapitalism stärkt av ännu en seger kommer bara att slå hårdare mot arbetarna hemma. Den kommer att leva längre och förtrycka längre. För de svenska arbetarna är en segerrik svensk armé bara till olycka. Den kommer att göra arbetarna fattigare, Wallenbergarna rikare och Reinfeldt och Bildt ännu tryggare och mer arroganta. Det är därför i de svenska arbetarnas intresse att den svenska armén besegras i Afghanistan. Det är i arbetarnas intresse att ge stöd till motståndet mot ockupationen (även då detta leds av talibaner), att praktiskt underlätta och hjälpa denna kamp samt att på alla sätt försöka tvinga den borge-rliga regeringen att dra tillbaks sin armé från Afghanistan.

Senad Kadic

Obama och Hamid Karzai, USA:s nickedocka i Afghanistan

INTERNATIONELLT

Iran: För en oberoende arbetarkamp

Masskampen mot prästdiktaturen i Iran reser frågan om hur regimen kan besegras och vad alternativet ska vara. Stalinistiska och reformistiska krafter vill ge en avgörande roll åt liberaler samt åt dissidenter inom statsapparaten. Men vi trotskister argumenterar för behovet av en strategi som mobiliserar den iranska arbetarklassen i en oberoende revolutionär attack mot den Islamiska Republiken.

Många diskuterar den här frågan i ljuset av både kapitalismens triumf i de före detta stalinistiska staterna och mot bakgrund av den iranska arbetarklassens svidande nederlag mot den religiösa kontrarevolutionen i början av 1980-talet. Deras slutsats blir att den oberoende arbetarkampen inte har några utsikter att lyckas. De säger att såväl världsläget som situationen i Iran talar emot en revolutionär socialistisk strategi. En av dessa krafter är Irans Tudehparti dvs det gamla moskvatrogna kommunistpartiet.

Tudeh väljer sida mellan regimens hundar

I sin internationella bulletin nr 257, utgivet i juni strax innan valen, säger de att det vore fel att förhålla sig neutral inför de då stundande valen. De uttalar sig mot bojkott av valen och säger att socialister borde ta ställning mellan de olika kandidaterna. För Tudeh var huvudsaken att besegra Ahmadinejad och Mohsen Rezaei, vilka de utnämner till reaktionens kandidater. Resonemanget går så här: "Succeeding in this task is one step (.) towards alleviating the current pressure and moving toward revitalising the reform process and rebuilding the social forces for the future crucial struggle to discard the regime of Velayat - e - Faquih." Detta innebär att Tudehpartiet uppmanade de iranska massorna att rösta på vilken som helst av de andra kandidaterna bara för att besegra de ovan nämnda.

Tudehpartiet var en av huvudaktörerna under de ödesdigra händelserna 1978-83 som för så lång tid framåt beseglade det iranska folkets öde. Även då präglades de av en djupgående misstro mot den iranska arbetarklassens revolutionära förmåga. Den gången hette räddaren i nöden Ayatollah Khomeini.

Tudeh-stalinisterna såg i hans fundamentalistiska rörelse en antiimperialistisk kraft som skulle göra det möjligt för Iran att avancera mot socialismen utan en regelrätt proletär revolution. Khomeini å sin sida utnyttjade Tudehpartiet för att stärka sin position mot olika rivaler. När Tudeh hade spelat ut sin roll likviderades de på det sätt som redan hade skett med den övriga vänstern; genom storskaliga fängslanden och avrättningar.

För en oberoende arbetarrörelse

Vi kan konstatera att Tudehpartiet i grunden inte har lärt sig någonting sedan den förra revolutionen. Nu som då avskriver de arbetarklassen som den ledande revolutionära kraften. Nu som då förnekar de behovet av ett uttalat socialistiskt handlingsprogram för kampen. Nu som då söker de med ljus och lykta efter "progressiva" och "demokratiska" borgerliga ledare att hänga i rockskörten på. Enda skillnaden är att de har bytt föremål för sin uppvaktning. I dag är det inte de mest fundamentalistiska krafterna inom det islamistiska etablissemanget de hoppas på, utan istället dess så kallade reformvänliga flygel.

Tudehs nuvarande linje svarar på sätt och vis mot en stämning som är väldigt utbredd bland oppositionella iranier. Denna stämning kommer flitigt till uttryck i exilbloggar och brukar sammanfattas i ordalag som att det är "nödvändigt att samla alla goda krafter" eller "vi får inte splittra motståndet mot regimen längs politiska linjer".

När dessa argument kommer från politiska grupper måste de beskrivas som oerhört demagogiska och beräkande i sitt utnyttjande av massornas desperata längtan efter förändring och seger. Faktum är att kampen redan är splittrad längs klassgränser. Den iranska borgerligheten, i liberal, religiös eller nationalistisk utstyrsel, har haft ett otal chanser under de senaste 100 åren att leda en nationell och demokratisk utveckling. Deras fiasko är monumentalt.

Tiden har kommit för den iranska arbetarklassen, understödd av bönderna och de fattigaste, att ta kommandot över politiken. Demografiska och socioekonomiska skäl talar för detta. Industrialisering, urbanisering och förnyring har gjort det iranska proletariatet objektivt starkare än det någonsin har varit. Problemet är att dess politiska utveckling släpar efter.

Istället för att bejaka bristen på politisk utveckling krävs en strategi som tar tillvara på arbetarklassens inneboende styrka att paralysera hela landet genom strejker, fabriksockupationer, massdemonstrationer och arbetarråd. Alla dessa metoder, som är naturliga för arbetarklassen, innebär per automatik en konfrontation mot borgerligheten som klass och inte bara mot den politiska regimen. Eftersom dessa metoder är nödvändiga för att vinna mot den islamiska republiken så finns ingen förutsättning för en djupare allians mellan Irans arbetare och Irans borgerlighet.

Eduardo Montero

VAD VI STÅR FÖR

Arbetarmakt är en revolutionär kommunistisk organisation. Vi kämpar för att:

- Avskaffa kapitalismen och skapa en värld fri från utsugning, klasser och förtryck
- Bryta kapitalisternas motstånd genom kraften från miljoner som agerar tillsammans i en social revolution som krossar den repressiva kapitalistiska staten
- Lägga makten i händerna på råd, baserade på delegater från arbetarklassen, bönderna och de fattiga – valda, återkallbara och direkt ansvariga inför massorna.
- Omvandla den nuvarande storskaliga produktionen och distributionen, som nu ligger i händerna hos en liten elit av kapitalister, till offentligt ägd egendom som planeras demokratiskt
- Planera användandet av arbete, material och teknologi för att utrota social ojämlikhet och fattigdom

Detta innebär kommunism – ett samhälle utan klasser och utan statligt förtryck. För att uppnå detta måste arbetarklassen ta makten från kapitalisterna.

Vi bekämpar imperialismen - den handfull av kapitalistiska stormakter och deras företag, som utsuger miljarder och krossar alla de stater och de folk som gör motstånd mot förtrycket. Vi stödjer motståndet mot deras blockader, sanktioner, invasioner och ockupationer av länder som Venezuela, Iran, Afghanistan och Irak. Vi kräver ett slut på ockupationerna av Irak och Afghanistan, och på den sionistiska ockupationen av Palestina. Vi stödjer ovillkorligt det väpnade motståndet.

Vi bekämpar rasism och nationellt förtryck. Vi försvarar flyktingar

och asylsökande från de rasistiska angreppen från media, staten och fascisterna. Vi motsätter oss alla invandringskontroller. När rasister hotar flyktingar och invandrare fysiskt, förespråkar vi organiserat självförsvar. Vi kämpar för att förneka fascisterna en plattform.

Vi kämpar för kvinnors frigörelse: från fysisk och psykisk misshandel, hushållets slavgöra, sexuellt utnyttjande, och från diskriminering i arbetslivet. Vi kämpar för fri abort och fria preventivmedel att få vid behov. Vi kämpar för ett slut på all diskriminering av HBT-personer och bekämpar förtrycket som dessa utsätts för av religiösa krafter och av reaktionärer.

Vi kämpar mot förtrycket av ungdomen i familjen och i samhället: för sexuell frihet, för ett slut på den dubbla utsugningen av ungas arbetskraft, för rätten att rösta vid 16 års ålder och för fri utbildning med studielön.

Vi bekämpar byråkratin i fackföreningarna. Alla fackliga representanter måste väljas av medlemmarna, vara återvalbara (och kunna bytas ut inom kort tid), och erhålla en lön som motsvarar genomsnittsinkomsten för dem de säger sig representera. Gräsrotsaktivister i facket måste organisera sig för att kunna avskaffa byråkratin. Vi kämpar för förstatligande utan kompensation, under arbetarnas demokratiska kontroll.

Vi bekämpar reformismen – den politik som kännetecknar socialdemokratin och vänsterpartiet. Kapitalismen kan inte reformeras bort genom fredliga parlamentariska metoder, den måste störtas med kraft. Även om dessa partier fortfarande har rötter i arbetarklassen, försvarar de kapitalismen. Vi kämpar, genom

byggandet av kommunistisk opposition, för att fackföreningarna ska bryta med socialdemokratin och bilda ett nytt arbetarparti. Vi kämpar för att ett sådant parti ska anta ett revolutionärt program och för att ett sådant utvecklas till ett kampparti baserat på leninistiska organisationsprinciper.

Vi bekämpar stalinismen. De s.k. kommunistiska staterna var i själva verket diktaturer över arbetarklassen, utövad av en byråkratisk elit som åtnjöt sin makt på grundvalen av kapitalismens avskaffande. De stalinistiska stater som överlevde – Kuba och Nordkorea – måste försvaras mot imperialistiska blockader, sanktioner och angrepp. Men en socialistisk politisk revolution är det enda sättet att förhindra deras slutgiltiga kollaps.

Vi motsätter oss klassarbetets metoder, "folkfronter" eller särskiljandet av ett "demokratiskt stadium" i kampen, åtskilt från kampen för socialistisk revolution, då denna strategi binder arbetarklassens händer vid borgarklassen och uppskjuter kampen för arbetarklassens maktutövning. Vi motsätter oss teorin om "socialism i ett land". Bara Trotskijs strategi för permanent revolution kan leda till seger under den globala kapitalismens och den sammanhängande imperialismens epok. Bara en global revolution kan förpassa kapitalismen till historiens sophög.

Med våra internationalistiska och kommunistiska mål i sikte, och med klasskampens metoder, uppmanar vi alla revolutionära krafter att förena sig i en ny Femte international – ett internationellt parti för den socialistiska världsrevolutionen.

Detta är vad Arbetarmakt kämpar för. Om du delar dessa mål – gå med!

KONTAKT

Kontakta oss genom att skicka ett mejl till: arbetarmakt@arbetarmakt.com

Internet:

www.ARBETARMAKT.com
www.fifthinternational.org

LÄS MER

Prenumerera på vårt nyhetsbrev genom att anmäla dig på vår hemsida. Nyhetsbrevet består av fortlöpande artiklar som behandlar klasskampen i Sverige och internationellt.

BIDRAG

Vi tar tacksamt emot alla bidrag, litet som stort. Donera genom att sätta in en slant på: PG 474 02 54 - 0

STÖD TIDNINGEN GATAN - PG 155 69 28 - 8

Socialistisk tidning som sprids till de som kämpar i Iran!

Kan du persiska?

Då ska du läsa den nya tidningen Gatan. Det är en revolutionär vänstertidning om upproret i Iran som kommer ut dagligen. Den ges ut av en anonym grupp unga iranier och sprids till Iran via e-post där den sedan sprids vidare. Gatan har kritiserat väst-

mediernas bild av proteströrelsen som en ren reformrörelse bakom Mousavi. Istället betonar Gatan att rörelsen vänder sig mot regimen som sådan.

Prenumerera genom att skicka ett mail till: khyaboon@gmail.com.

Om du inte kan persiska, kan du ändå bidra genom att tipsa vänner och bekanta som kan persiska.

Nu kan du dessutom ge ett ekonomiskt stöd genom att sätta in ett bidrag på PG 155 69 28-8.

UNG OCH RÖD?

Är du ung och revolutionärt sinnad? Vi rekommenderar den socialistiska ungdomsorganisationen REVOLUTION. Mer info på:

www.REVOLUTION.se

Lärdomar av arbetarnas kamp på Lagena

Poliser på arbetsköparnas sida i Lagena-konflikten

Stälde inför hotet om massuppsägningar valde arbetarna på Lagena-lagret i Jordbro att göra det som fler arbetare borde göra: man utnyttjade sin kollektiva kraft och kämpade. Be tydelsen av Lagena-arbetarnas kamp ska inte underskattas i en period som annars präglas av de fackliga ledarnas förräderier och ovilja att ta kamp för arbetarnas intressen.

Kampens betydelse

Effekten som Lagena-arbetarnas kamp på den övriga arbetarrörelsen vittnar om att även ett mindre kollektiv av arbetare kan bidra till att förändra den politiska sinnesstämningen i arbetarrörelsen. Solidariteten från andra arbetargrupper har varit utbredd. Mängder av stödutlåtanden har skickats till de kämpande under konfliktens gång. När arbetarna på Lagena, efter att under en period protesterat mot företagsledningen med metoder som uppvaktningar och demonstrationer, valde att strejka vilt, organiserades solidaritetsaktiviteter från Kiruna i norr till Malmö i söder.

Strejken avbröts på fjärde dagen efter att arbetsdomstolen (AD) förklarade denna olaglig. Detta kunde ha använts av arbetsköparen som grund för uppsägning. I strejkens efterspel har flera möten arrangerats, Lagena-arbetare har rest runt i landet och talat om sin kamp, och en insamling har organiserats för att täcka de ekonomiska förluster som arbetarna drabbats av. Fackliga företrädare har med hänvisning

till Lagena-konflikten framhållit att kampen för anställningstrygghet och mot användandet av bemanningsföretag måste bli en huvudfråga i nästa avtalsrörelse. Hamnarbetarna i Göteborg har skänkt 20 000 kr till Lagena-arbetarna. Handelskar har lovat betala eventuella rättegångskostnader i samband med att fallet tas upp i arbetsdomstolen (AD) i november.

Vikten av solidaritet

Konflikten på Lagena visade också på risken för isolering och nederlag när arbetare ställs inför juridiska repressalier. Trots en på många sätt framgångsrik kamp har Lagena-arbetarna inte lyckats med sitt mål. I september avskedades 26 av arbetarna för att ersättas med bemanningspersonal. Att Lagena-arbetarna trots detta fortsätter sin kamp, och att de kommer att delta som kollektiv i den stora demonstrationen mot den borgerliga regeringen som planeras av Septemberalliansen den 15 september i Stockholm, är i och för sig beundransvärda tecken på kollektivets förmåga att även hålla huvudet högt i situationer av bakslag. Den aktiva solidariteten runt om i landet, där vänstern spelat en viktig roll, har varit avgörande.

Behov av facklig gräsrotsrörelse

Samtidigt visar Lagena-konfliktens utveckling på det brännande behovet av en radikal självständig facklig gräsrotsrörelse i LO som kan agera med solidaritetsaktioner när LO-ledningen sviker. Under strejken borde

arbetare som arbetar vid företag som på något sätt har att göra med Systembolaget tagit till direkta aktioner och lagt ned arbetet. SAC:s medlemmar var de enda som agerade med blockad av depåer. När polisen reste kra-vallstaket och så tydligt ställde sig på arbetsköparnas sida borde facken i hela Stockholmsområdet manat till mobilisering till lagret i Jordbro. När arbetarna sedan hotades av AD borde detta ha lett till stridssignal i hela landet. När arbetare som agerar för att försvara sig mot kapitalisternas angrepp hotas med juridiska påföljder är det en politisk fråga som berör hela arbetarrörelsen. Var-ningsstrejker borde ha utlysts på varje större arbetsplats i hela landet.

Ett enskilt arbetarkollektiv står svagt i en upp-trappad konflikt där staten ställer sig på kapitalistens sida. Inför en höjd konfliktnivå hade bara en ömsesidig upp-trappning från det större arbetarkollektivet kunnat förändra utgången. Att Lagena-arbetarna valde att återgå till arbetet när fortsatt strejk hade gjort varje deltagare rättslös inför arbetsköparen är inte förvånande.

Gå på offensiven: Bygg oppositionen!

Hur kan en opposition med kraft att organisera tillräcklig solidaritet byggas? Det kommer inte att hända utan att initiativ tas. I konflikter som den på Lagena måste tillfället utnyttjas för att uppmana arbetare på annat håll att ställa krav på sina ledare att agera, men också att de agerar på egen hand då ledningen sviker. Solidaritetsaktioner är så klart alltid riskabla om de förblir små och isolerade. Därför är det nödvändigt att formulera offensiva krav på förbundsledningarna att handa. När man ber om andras solidaritet på detta vis är det också viktigt att tydliggöra sin egen beredskap att erbjuda solidaritet på liknande vis i framtida strider. Sådana uppmaningar är också ett tillfälle: i gemensam kamp kan vi samla radikala fackligt aktiva arbetare, och med dem starta diskussionen om hur vi ska kunna omvandla LO-kollektivet till en sammanslutning av kämpande demokratiska fackföreningar.

Kampen är inte över. Lagena-arbetarna kommer att fortsätta att ta strid för sina jobb. Socialister bör om möjligt engagera sig och på olika sätt stödja Lagena-arbetarna. Vi i Arbetarmakt uppmanar alla att sätta in sitt bidrag till solidaritetsfonden: PG 13 44 56-3